

“A l’hora de fer cançons he fet un esforç per sortir del meu cap”

Mishima, una de les bandes senyeres del pop català, tenen nou disc, ‘L’ànsia que cura’ (TRIS-Warner, 2014), un àlbum vitalista i coproduït amb el qual tanquen un cicle de tres discos amb Paco Loco, el productor amb qui tothom vol gravar, als comandaments. Parlem amb el seu cantant i compositor, David Carabén.

Al nou disc, les constants vitals de Mishima continuen sent més o menys les mateixes: un pop elegant i elaborat, amb el personal fraseig i les lletres de David Carabén, com a tret distintiu. A *L’ànsia que cura*, però, el canvi més notable és la recerca d’un so menys recargolat, més despullat, per deixar respirar les cançons. Es tanca així un cicle notable de tres àlbums gravats amb Paco Loco, *Set tota la vida* (2007), *Ordre i aventura* (2010) i *L’amor feliç* (2012), que han fet pujar el coneixement popular i el prestigi de la banda. I s’obri una nova etapa amb el grup coproduint l’àlbum amb Peter Deimel, responsable d’algunes de les gravacions d’Anna Calvi o The Kills. La conversa sobre el disc és amb David Carabén veu cantant d’una banda que completen Marc Lloret, Dani Vega, Xavi Caparrós i Alfons Serra.

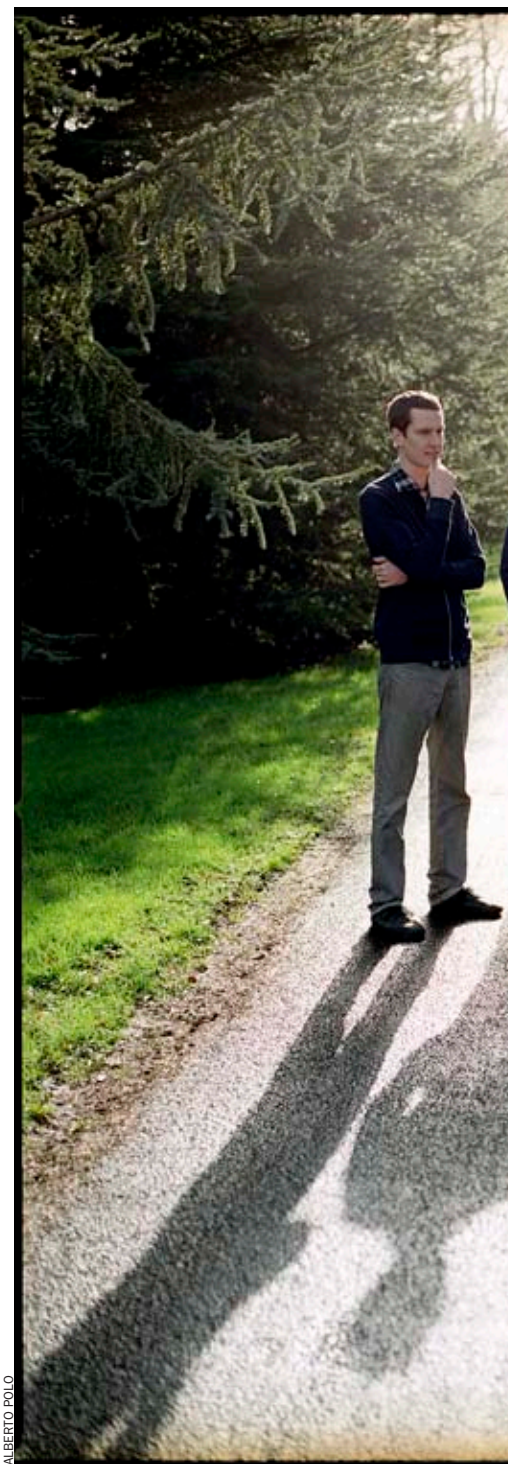
—A la ressenya del disc fèiem una mica de broma amb això del vostre nom, que remet a un escriptor torturat [Yukio Mishima], la qual cosa contrasta el to vitalista de l’àlbum.

—És veritat que la seva és una biografia torturada, d’un tio que no admet la seva sexualitat, que acaba en el feixisme... Però crec que, alhora, reivin-

dicava una manera de viure la vida vitalista, amb molta intensitat. En tot cas, la nostra intenció no era assemblar-nos-hi, el nom és un producte de l’atzar, d’un capritx quan buscàvem el nom.

—Tanqueu un cicle amb Paco Loco, un productor molt valorat pels músics, per fer una coproducció amb Peter Daimel. Què volíeu canviar respecte dels darrers discos?

—La primera vegada que gravàvem amb Paco, amb *Set tota la vida*, aprenguérem moltes coses, era la primera vegada que sortíem de Catalunya per gravar un disc i ho fèiem amb un personatge amb molta reputació i a qui nosaltres admiràvem. Ens adonàrem que treballant amb una persona de fora es pot exercir una autoritat sobre el grup. Això refresca el funcionament d’una banda i fa que vagis amb el disc molt més preparat. Això és el que buscàvem. Amb Paco, que és un gran artista, hem gravat tres discos i estic segur que si tornéssim a gravar aprendríem moltes coses, però ara buscàvem una altra cosa. Tots els membres de Mishima som molt creatius, tots tenim idees d’arranjaments i producció. I Paco també és molt creatiu, de manera que acabàvem tornant amb uns discos molt plens de capes, molt barrocs, amb molts estímuls sonors. Era

ALBERTO POLO

un tipus de producció a l’estil Phil Spector, amb textures i atmosferes més que no pas amb fonts clares de so...

—Tampoc és necessari tot això. Mishima es defineix pel vostre fraseig, una manera de fer cançons...

—El que passa és que no hem renunciat mai a una intenció artística en les produccions, a gravar per exemple al mateix temps una guitarra

Un passeig per un bosc assòllat.
Talment el darrer disc de Mishima

i un piano generant un so que no saps ben bé que és. Aquí hem jugat al contrari, un so molt nítid, molt clar, semblant als nostres directes. Buscàvem un estudi on es pogués gravar en directe.

—Llavors, quina ha estat la tasca de Peter Deimel?

—Li demanàrem un so amb les dues característiques fonamentals d'un

directe, que com a espectador puguis ubicar mentalment on és cada instrument i, per una altra banda, que els sons siguin molt contundents. Deimel havia treballat d'aquesta manera, amb *power-trios* de baix, guitarra i bateria. Quan tens tan pocs estímuls, poques fonts de so, cada instrument ocupa moltes freqüències. Llavors això s'ha de fer molt bé, has de tenir

molts micros i la sensibilitat per fer-ho. Això és el que li demanàvem.

—De fet, ha produït grups com **The Kills, bastant minimalistes.**

—Exacte. Minimalistes i amb un so cru. Ell s'ha format a l'escola post-punk de Xicago, amb Steve Albini, Shellac... És un tipus de producció molt peculiar. Al principi no ens podíem pagar el seu treball com a productor i llavors decidírem que faria d'enginyer de so. Un cop allà, vam intimar, ens caiguérem bé, es va anar implicant més. I ens va dir que li agradava el resultat del que havíem fet i que volia cosignar la producció.

—El despullament denota també una confiança en la cançó, en la lletra, en les melodies, les harmonies...

—Si tens molt idees, és molt difícil tornar al minimalisme, però els va bé a les cançons. Un artista el que ha de fer és decidir, triar una manera concreta de fer les coses. Deixàrem els arranjaments per al final i són molt frescos, perquè són pràcticament els primers.

—A *L'amor feliç* hi havia un bon treball amb la cançó immediata, aquella que escoltes i arrossegues en la ment bastant temps. Al nou disc fins i tot us heu superat.

—Sí, crec que és producte del treball que hem fet per sonar més frescos, per despullar les cançons i ser més immediats. I segona perquè jo també vaig fer una mica d'autocrítica: tinc una certa tendència a escriure cançons sobre idees, des de dins del meu cap, com una mena de continu del pensament. Això aportava una solemnitat i una transcendència a les cançons que no es correspon al que sóc jo o al que és Mishima. Una cosa és adonar-te d'això i una altra és renunciar-hi totalment, perquè crec que és una de les virtuts de Mishima. Aleshores hem continuat fent cançons així però també he fet un esforç per sortir del meu cap, reconciliar-me amb el que passa a fora. Això fa que les escoltes siguin més immediates i en una primera ja puguis gaudir-ne.

—Canteu “amor, no em facis treballar mai més”, a la cançó “Mai més”. Sona políticament incorrecte en temps de sang, suor i llàgrimes.

—[riu] No és volgut. Jo ja era conscient que la cançó era políticament incorrecta però estava parlant una mica de la meva situació vital. I de la

ALBERTO POLO

David Carabén, primer per la dreta, amb la resta de components del grup.

situació vital dels músics: hi ha una tradició molt extensa a la història de la música de cançons sobre ganduls. Si t'hi fixes, la cançó està plena de versos amb citacions de cançons tradicionals sobre ganduls, com ara "Doing nothing", que és una cançó dels anys 40 de Bing Crosby, "Es una lata el trabajar", de Luis Aguilé... La cançó és plena d'això perquè els músics sempre hem tingut la sensació de no formar part del món. Fins als 38 anys he tingut treballs assalariats. I ara que ho he deixat de fer, tinc aquesta sensació de desplaçament. La gent per la que canto treballa i he d'esperar que surti de treballar per poder treballar jo. Fas teva la sospita que, en realitat, tu no treballes, quan sí que ho fas.

—Una mica de sentiment de culpa per estar treballant en el que us agrada, quan no hauríeu de demanar disculpes per això.

—Exacte. També hi ha la circumstància de la precarietat d'aquest ofici. I per això la conya, "amor no em facis treballar", perquè en alguns moments d'aquests últims anys he estat a punt

de buscar feina diguem-ne tradicional perquè les coses no ens han anat bé.

—Parlàvem de les lletres: el to optimista del disc estava previst o ha anat sortint així?

—Ha anat sortint així. Hi ha cançons, en canvi, com "La teva buidor", que tenen un to més dramàtic. A Mishima sempre hi ha hagut una mena de constatació que les coses no són l'hòstia però poden acabar-ho sent si t'hi apliques.

—Al disc hi ha cançons molt immediates, molt poderoses, com "La brisa", "El corredor", "Mai més"... Però sobta trobar, cap al final del disc, "Llepar-te", que és un tema d'aquells que colpeix. Volíeu provocar aquell efecte?

—Sí. El disc comença amb un tempo accelerat, d'una manera festiva, diürna, i es va enfosquint amb "La teva buidor" o "Ja no tanca els ulls". Llavors, hi ha una certa sensació que els

jos que canten no creuen en res o ja no tenen motius per llevar-se tots els matins. "Llepar-te" parla de maneres de celebrar la vida que són aquí i ara, la reivindicació de petits paradisos o petits espais. Tenia aquesta lògica.

—Éreu conscients de la potència de "Llepar-te" en acabar el disc? Ho dic perquè sembla que ha fet forat en la gent.

—Quan la vaig escriure estava convençut que era el *single*, però un cop gravada ens va decebre una mica, teníem més expectatives creades. No vam aconseguir expressar el que sentíem en els assajos. Tot i així, teníem clar que era el *single*. Qui no ho té clar són les ràdios, que estan punxat unes altres cançons, però si mires les escoltes que tenim al Youtube, "Llepar-te" duplica les de "Mentre floreixen les flors". Sense parlar malament de cap de les dues cançons, però de vegades quan una ràdio diu què és *single* i què no, dius "hòstia!"...

—Estem parlant molta estona de la seqüenciació del disc. M'agrada trobar grups que, en l'era de l'MP3, encara donen importància al concepte d'àlbum. En algun moment els músics que encara en són partidaris baixaran els braços?

—A aquells que ens va marcar a foc l'època de l'àlbum, continuarem fent-ne en la mesura que fem música. En realitat, a qui li agrada de veritat la música, que busca, que tria, que remena, que serà segurament la mateixa que fa vint anys, continuarà fent àlbums, perquè té molt de sentit.

—Tot just comenceu la gira de presentació del disc i esteu programats en festivals com Primavera Sound, Poparb o Arenal Sound. Síptoma del vostre canvi d'estatus.

—Estem en una situació collonuda, que ja ens hauria agradat gaudir fa uns anys, però tot això dins d'un context molt dur per a la música en directe. Costa molt vendre entrades. La crisi es nota.

Xavier Aliaga